

Jag har en dröm

Den 28 augusti 1963 höll den amerikanska medborgarrättskämpen Martin Luther King ett numera världsberömt tal vid monumentet Lincoln Memorial i Washington i USA.

Svensk översättning: Magnus Olsson

För hundra år sedan undertecknade en stor amerikan, i vars skugga vi symboliskt står, oavhängighetsförklaringen. Detta betydelsefulla dekret kom som en lysande fyr av hopp för miljoner slavar, svedda av orättvisans förhärjande flammor. Det kom som en glädjens gryning efter fångenskapens långa natt.

Men etthundra år senare är afroamerikanen ännu inte fri. Etthundra år senare är afroamerikanens liv sorgligt nog fortfarande lamslaget av segregationens bojar och diskrimineringens kedjor. Etthundra

år senare lever afroamerikanen på en ensam ö av fattigdom mitt i en vidsträckt ocean av materiellt välstånd. Etthundra år senare tynar afroamerikanen bort i hörnen av det amerikanska samhället och lever som en flykting i sitt eget land. Vi har kommit hit i dag för att påvisa de usla förhållanden som råder.

På sätt och vis har vi kommit till vårt lands huvudstad för att inkassera en check. När vår republiks arkitekter nedtecknade konstitutionens och oavhängighetsförklaringens magnifika ord undertecknade de också en skuldsedel och ett löfte som varje amerikan skulle ärva. Sedeln var ett löfte att alla människor, ja, både svarta och vita, skulle garanteras den okränkbara rätten till liv, frihet och strävan efter lycka. I dag är det uppenbart att Amerika brutit sitt löfte gentemot sina färgade medborgare. I stället för att hedra denna heliga plikt har Amerika gett afroamerikaner en ogiltig check som returnerats med orden: ”utan täckning”.

Men vi vägrar tro att rättvisans bank har gått i konkurs. Vi vägrar tro att det inte finns tillräckligt med pengar i denna nations stora kassavalv av möjligheter. Därför har vi kommit för att lösa in checken. En check som på begäran ska ge oss frihetens rikedom och rättvisans trygghet. Vi har också kommit till denna heliga plats för att påminna Amerika om att det måste ske *nu*. Det finns inte tid för lyx som ”betänketid” eller ”steg-för-steg-politikens lugnande drog”. Nu är tiden kommen att uppfylla löftena om demokrati. Nu är tiden kommen att stiga upp från segregationens mörka och tröstlösa dalar till den solbelysta stig där rättvisa mellan raserna råder. Nu är tiden

Byline: US ARMY (PUBLIC DOMAIN)

Martin Luther King vid Lincoln Memorial 1963.

kommen att lyfta upp vår nation från rasorättvisans kvicksand till broderskapets fasta klippa. Nu är tiden kommen att göra rättvisa till verklighet för alla Guds barn.

Det vore ödesdigert för nationen att förbise stundens allvarliga betydelse. Afroamerikanens rättfärdiga missnöje denna tryckande sommar kommer inte att vara över förrän den uppfriskande höstens frihet och jämlikhet tar vid. År 1963 är inte ett slut, utan en början. Och de som hoppas att afroamerikanen bara behövde uttrycka sig, och nu är belåten, kommer att få ett bittert uppvaknande om landet går tillbaka till det som varit. Det kommer inte att finnas vare sig lugn eller ro i Amerika förrän afroamerikanen medges medborgerliga rättigheter. Revoltens virvelvindar kommer att fortsätta skaka vårt lands grundvalar ända till rättvisans gryning tänds. Men det finns något jag måste berätta för mitt folk som står vid den varma tröskeln till rättvisans palats. Under processen att återta vår rättmätiga plats får vi inte göra oss skyldiga till orättfärdiga handlingar. Låt oss inte tillfredsställa vår törst efter frihet genom att dricka ur bitterhetens eller hatets bägare. Vi måste alltid utkämpa vår kamp på värdighetens och disciplinens höjder. Vi får inte tillåta vår meningsfyllda protest att sjunka till fysiskt våld. Igen och igen måste vi höja oss till majestätiska höjder och bemöta fysisk styrka med själslig styrka.

Den fantastiska nya stridslystenhet som uppslukat det afroamerikanska samhället får inte styra oss mot misstro mot alla vita människor, för många av våra vita bröder, vilket bevisas av deras närvaro här i dag, har förstått att deras öde är tätt sammanflätat med vårt. De har förstått att deras frihet är oupplösligt länkad till vår.

Vi kan inte gå ensamma.

Och medan vi går måste vi lova att alltid marschera framåt.

Vi kan inte vända åter.

Det finns de som frågar anhängarna av medborgarrättsrörelsen ”När kommer ni att vara tillfredsställda?”. Så länge afroamerikanen är offer för den vedervärdiga polisbrutaliteten får vi aldrig vara tillfredsställda. Så länge våra kroppar, utmattade av resans påfrestningar, inte beviljas rum på motorvägarnas motell eller städernas hotell får vi aldrig vara tillfredsställda. Så länge afroamerikanen bara kan röra sig från ett mindre getto till ett större får vi inte vara tillfredsställda. Så länge våra barn blir fråntagna sin personlighet och berövade sin värdighet av skyltar som säger ”Endast för vita” får vi aldrig vara tillfredsställda. Så länge en afroamerikan i Mississippi inte tillåts rösta och en afroamerikan i New York inte tror sig ha något att rösta för får vi vara tillfredsställda. Nej, nej vi är inte tillfredsställda, och vi kommer inte att bli tillfredsställda förrän ”rätten välla fram som vatten och rättfärdigheten som en outsinlig ström”.¹

Jag vet att några av er har nått hit genom svåra prövningar och vedermödor. Några av er kommer direkt från trånga fängelseceller. Och andra från områden där ert sökande – sökande efter frihet – har lämnat er omtumlade efter förföljelsens stormar och vacklande efter polisbrutalitetens vindar. Ni har blivit det meningsfyllda lidandets kämpar. Fortsätt tro på att det oförtjänta lidandet är frälsande. Åk tillbaka till Mississippi, åk tillbaka till Alabama, åk tillbaka till Georgia, åk tillbaka till Louisiana, åk tillbaka till våra norra städers slumkvarter och getton, medvetna om att situationen på något sätt kan och kommer att förändras.

I dag säger jag till er, mina vänner, låt oss inte dröja kvar i förtvivlans dal.

Och även om vi möter gårdagens och dagens svårigheter har jag fortfarande en dröm. Det är en dröm djupt rotad i den amerikanska drömmen.

Jag har en dröm att denna nation en dag ska resa sig och leva ut den sanna meningen i sin trosbekännelse: ”Vi håller dessa sanningar för självklara, alla människor är skapade som jämlikar.”

Jag har en dröm att forna slavars söner och forna slavägares söner en dag ska kunna mötas på Georgias röda kullar och sitta ner tillsammans vid broderskapets bord.

Jag har en dröm att till och med staten Mississippi, en stat som försmäktar i orättvisans hetta och förtryck, en dag ska förvandlas till en oas av frihet och rättvisa.

Jag har en dröm att mina fyra små barn en dag ska leva i ett land där de inte blir dömda efter färgen på deras hud utan efter deras inre karaktär.

Jag har en dröm i dag!

Jag har en dröm att staten Alabama, med sina ondskefulla rasister, vars guvernör häver ur sig ord som ”ingripanden” och ”ogiltigförklaranden”, en dag ska förvandlas så att små svarta pojkar och flickor kan fatta händerna på små vita pojkar och flickor och tillsammans gå som bröder och systrar.

Jag har en dröm i dag!

Jag har en dröm att varje dal en dag ska höjas, och att varje kulle och berg ska jämnas ut, att det oländiga ska bli slätter och att krokiga vägar ska bli raka och ”
Herrens härlighet skall uppenbaras, och alla människor skall se det”.²

Detta är vårt hopp, och det är med denna tro jag återvänder till södern.

Med denna tro kan vi ur förtvivlans berg hugga ut en sten av hopp. Med denna tro kan vi förvandla vår nations skärande disharmonier till en vacker broderskapssymfoni. Med denna tro kan vi ges möjlighet att arbeta tillsammans, be tillsammans, sträva tillsammans, fångas tillsammans, stå upp för frihet tillsammans, i vetskap om att vi en dag ska bli fria.

Och det kommer att vara dagen – det kommer att vara dagen då Guds alla barn sjunger med en ny innebörd:

*Mitt kära frihetens land, det är dig jag besjunger.
Landet där mina förfäder dog, de stolta pilgrimernas land,
åt friheten ringa från varje bergssida.*

Och om Amerika ska bli en stor nation måste detta äga rum.

Så låt frihetens klockor ringa från de storslagna kulltopparna i New Hampshire!

Låt frihet ringa från de mäktiga bergen i New York!

Låt frihet ringa från resliga Alleghenybergen i Pennsylvania!

Låt frihet ringa från de snöklädda Klippiga bergen i Colorado!

Låt frihet ringa från de krökta topparna i Kalifornien!

Men inte endast detta.

Låt frihet ringa från Stone Mountain i Georgia!

Låt frihet ringa från Lookout Mountain i Tennessee!

Låt frihet ringa från varje kulle och varje höjd i Mississippi!

Från varje bergssida, låt frihet ringa!

Och när detta sker, när vi låter frihet ringa, när vi låter den ringa från varje by och varje gård, från varje stat och varje stad, påskyndar vi också dagen då alla Guds barn, svarta män och vita män, judar och icke-judar, protestanter och katoliker, kan ta varandras händer och sjunga den gamla negrospiritualens ord:

*Äntligen fria! Äntligen fria!
Tack allsmäktige fader, äntligen är vi fria!*

¹ Amos 5:24

² Jesaja 40:4–5